

Pilaitės giesmininkų šalikelėje – MARTYNO MAŽVYDO progimnazijos MOKSLEIVIAI

Po ilgesnės pertraukėlės šių metų Pilaitiškasis poezijos pavasaris sulaukė malonių dovanų. Į jį eilėmis, pasakomis ir nevaikiškai brandžiomis poetinėmis išvalgomis įsijungia ir Martyno Mažvydo progimnazijos moksleiviai: šeštokai: MIGLĖ KAMINSKAITĖ, RAMINTA SINIAUSKAITĖ, MIGLĖ JAUNIŠKYTĖ, PIJUS VAINIUS, VIKTORIJA KORNILOVA ir penktokas PAULIUS TOMAŠEVSKIS. Juos kurti skatina šios mokyklos direktoriaus pavaduotoja ugdymui ir kartu lietuvių kalbos mokytoja Genė Astrauskaitė-Remeikienė, kuri čia vadovauja Rašytojų klubui. Visa moksleivių kūryba pristatoma šios progimnazijos tinklaraštyje čia: <http://mmazvydas.lt/?cat=190>. Tarp Pilaitiškajam poezijos pavasariui pateiktos kūrybos ir eilėraštis „Džiaugsmas“. Jo autorė 6 d klasės mokinė AGATA NAPADIUK:

Kažkada gyveno Džiaugsmas
mano širdyje.
Ir iš manęs sprūdo šauksmas:
Kodėl jis tik manyje?

Ne medyje ir ne krūme?
Ten Džiaugsmo neradau,
o tik savo širdyje
kadais jį vieną sutikau.

Bandžiau surasti aš jam porą
ir ieškojau visur,
bet vis gaudavau atsakymą:
Ieškok, ieškok kitur...

Išnykti, kaip dūmui (pasaka)

Štai šaltą dieną kartą iš namo kamino iškilo juodas it anglis ir lengvas lyg plunksna dūmas. Jis pirmą kartą gyvenime išvydo saulę, debesis, medžius ir sniegą, mat buvo žvarbi žiemos diena.

Dūmas lengvai pakilo į žydrą dangų ir nešamas šalto vėjo nuskriejo link miško, kuris jau buvo plikas. Dūmas skriejo ir laktė tarp šakų nešamas vėjo, bet staiga išgirdo tylų ir vos girdimą šnabždesį:

- Gelbėk...prašau,-kažkas silpnu balseliu šaukėsi pagalbos, bet dūmas nesuprato kas.
- Prašau, padėkit...-dar kartą kažkas jau garsiau, bet vis vien tyliai sukuždėjo.
- Aš čia!-atsiliepė dūmas ir išvydo ant šakos gulintį suglebusį balioną, kuris jau buvo visai merdintis.

Dūmas greitai priskriejo prie balionėlio ir pasiaukojęs supūtė visą savo sielą ir kūną į balioną, kad šis galėtų vėl išsipūsti ir atgimti.

- Ačiū,-jau garsiau ir su dideliu nuoširdumu balse tarė balionėlis ir pakilo į dangų lydintas garsaus juoko savo viduje, nes tas juokas buvo dūmo.

Nuo šiol mes galime daug ko pasimokyti iš šios pasakos ir suprasti, kad mums reikia daugiau savyje šviesos, kad ir kokie tamsūs esame iš išorės.

Slibinai

Kartais žmonės turi kokių nors negerų savybių – slibinų.

Dažniausiai žmonių slibinas būna Pyktis, ypač paauglių. Jie labai pykstasi su draugais, tėvais, mokytojais.

Dažnas svečias yra Patyčios. Vaikai tyčiojasi iš kitų. Kritikuoja drabužius, avalynę ir taip toliau. Gal ne visi gali nusipirkti, kas yra madinga.

Kartais būna toks slibinėlis Pavydas. Vaikai pavydi drabužių, daiktų.

Būna ir Smurto slibinas. Jis sprendžia visus dalykus netaikiai. Aš labai nemėgstu šio slibino, nes jis pridaro daug žalos.

Aš tikiuosi, kad Jūs esate geri ir tokie slibinai jumyse nepasireiškia.

Raminta Siniauskaitė, 6d klasė

Naminukas

(pasaka)

Seniai viename name gyveno Naminukas. Jis vardo neturėjo, tad visi vadino jį Naminuku. Naminukas gyveno sename bute, kuriame dar gyveno penktokas berniukas su mama ir tėčiu. Šeimojje pradėjo dingti daiktai.

Naminukas buvo labia linksmas ir išradingas. Vieną kartą dingo muilas. O Naminukas muilą naudojo vietoj banglentės. Jis galvojo, kad nardo po bangas.

Vieną dieną berniukas pastebėjo, kad dingo jo pieštukai. Eidamas praustis berniukas pamatė, kad iš pieštukų padarytas plaustas. Plaustas buvo surištas su mamos siuvinėjimo siūlais. Pasirodo Naminukas mėgo vandens pramogas. Gyvenanti kartu šeima priprato prie Naminuko išdaigų ir jį pamilo, vakarais netgi palikdavo pieno.

Šeima išvyko gyventi kitur. Naminukas liko vienas, jis nebeturėjo kam iškrėsti pokštų ir labai liūdėjo. Tame name daugiau niekas nebegyveno ir niekas apie Naminuką nieko nebegirdėjo.

Paulius Tamoševskis, 5p/f klasė

Ar galima atleisti išdavystę?

Gyventi pykstant labai sunku, nes pagieža, pyktis užima daug vietos. Jis išsikeroja ir išstumia iš širdies kitus jausmus: meilę, džiaugsmą, kantrybę, nuoširdumą. Jeigu taip atsitinka, žmogus pyksta ne vien ant to žmogaus, kuris kažką padarė, jis pyksta ant viso pasaulio, nebemato gražių dalykų, visur įžvelgia tik blogį. Tokiam labai sunku padėti, jis pagiežą gali įveikti tik atleisdamas savo skriaudėjui.

Tačiau atleisti irgi sunku. Tad šiandien pasamprotausiu, koks darbas gali iškvieti pyktį ir kodėl jo niekaip nepavyksta atsikratyti.

Yra daug dalykų, kurie galėtų įskaudinti. Tačiau tokias žaizdas laikas greitai išgydo. Nors širdyje dar lieka mažas krislelis pykčio, jau pradedi bendrauti su įskaudinusiu žmogumi. Retkarčiais dar suskausta jo atvertą žaizdą širdyje. Bet aš nemoku ilgai pykti ir greitai pamirštu skriaudas.

Tačiau yra vienas poelgis, kurio negalėčiau atleisti. Tai draugystės išdavystė. Dažnai šis darbas tęsiasi labai ilgai ir tą žinodamas piktadarys neketina visko paskubinti. O auka to net nenutuokia ir tai dar labiau pasunkina padėtį. Aš galvoju, kad sunkiausia pakelti, jog išdavikas yra vienas iš brangiausių žmonių pasaulyje. Juk jam patiki slapčiausias savo mintis, didžiausius troškimus, nedoriausius poelgius. Tikras draugas, tikras, kol neišduoda, kenčia su tavimi skausmą ir nevirtį, dalinasi džiaugsmu ir niekada nepalieka vieno. Aš nesu patyrusi draugystės išdavimo, bet puikiai įsivaizduoju jį iš knygų. Aš norėčiau amžinos draugystės, kuri niekada neiširtų, tokios kaip Mark Twain knygoje „Tomo Sojerio nuotyčiai“ berniukų Tomo ir Heklberio draugystės arba kaip Frances Hodgson Burnett knygoje „Paslaptingas sodas“ Merės ir Kolino draugystės.

Aš manau, kad atleisti galima daug ką, kad susikaupęs pyktis nežalotų tavęs ir aplinkinių ir leistų tobulėti bei žengti į priekį. Manau, kad atleisdamas pasimokai iš klaidų, kad tokių nedarytum ateityje.

Praėjus kažkuriam laikui galima atleisti ir išdavystę, tik niekada nereikia tokių poelgių pamiršti.

Miglė Jauniškytė, 6p klasė

Šių laikų slibinai

Šiais laikais slibinų yra labai daug. Visi jie turi skirtingus vardus ir charakterius.

Slibinai ne visada būna baisūs, siaubą keliantys padarai. Kiekvienas savyje turime gyvenančius skirtingus slibinus. Slibinai skiriasi savo baugumu, tamsumu ir dyžiu.

Kuo tamsesnis, tuo sunkiau su juo kovoti, o kuo didesnis, tuo žmogus labiau jo bijo.

Dažniausiai pasitaikantis Slibinėlis yra šviesios spalvos ir besišypsantis. Tai Tinginystės slibinas. Jeigu retkarčiais patinginiaujame, tai slibinas mums labai nepakenks. O jei dinderį muši dažnai, tai jau kelia pavojų.

Slibinas iš pasalų atsėlina ir užpuola! Jei žmonės nori, nesunkiai gali jį nugalėti.

Kitas slibinas pilkos spalvos. Jo vardas Priklausomybė. Šiais laikais (XX a.-XXI a.) atsirando naujosios technologijos, kurios labai keičia žmogaus įpročius. Šio slibino lengvai galime nepastebėti! Jis naudoja slaptą ginklą. Tai radiacija ir elektromagnetinės bangos. Kuo Priklausomybė stipresnė, tuo slibinas tamsesnis.

Trečias mūsų slibinas jau juodas ir pakankamai baugus. Jo vardas Dūmas. Jis slypi žolėje, paversdamas ją svaigalu. Slibinas labiausiai mėgsta kibti prie jaunų žmonių. Kovoti su šiuo slibinu labai sunku. Slibinas prasiskverbia į plaučius ir juos nuodija. Kovoti su Dūmu Jums padeda gydytojai ir kiti specialistai. Šio slibino reikia saugotis, nes viskas gali baigtis nelaime...

Pavojingiausias ir labiausiai keliantis šurpą slibinas yra Ugninis drakonas. Jis susideda iš svaigalų ir medikamentų. Žmonės, paragavę šių svaigalų, negali jų atsakyti. Per daug suvartojus, greitai slibinas pas Giltinę nuskraidina. Padėkite tiems, kuriuos Ugninis drakonas bando nuskraidinti pas Giltinę.

Jei jus atakavo slibinas, nepasiduokite. Kovokite, pasitelkite visas valios jėgas ir niekada nepasiduokite!

Pasaulis gražus ir visada atsiras stipresnių už slibinus. Geros jums kovos su slibiniais!

Pijus Vainius, 6d klasė

Zoologijos sodo gyventojai – triukšmadariai

(suraskite frazeologizmus☺)

Visada zoologijos sodas būna pilnas lankytojų, bet šį rytą jų nebuvo nė kvapo.

Visi gyvūnai užsiiminėjo savo reikalais. Du ožiai vienas kitam kailį šukavo. O beždžionės tik vaipėsi, dinderį mušė. Baltos meškos jauniklis verkdamas valgė atbulais dantimis.

Vienu žodžiu, vyko beprotybė.

Kur buvęs, kur nebuvęs atėjo gyvūnų prižiūrėtojas patikrinti, kas ten kelia tokį triukšmą. Gyvūnų prižiūrėtojas vos galo negavo tai pamatęs.

Žvėrys pastebėjo prižiūrėtoją ir iš karto nurimo.

Viktorija Kornilova, 6d klasė